

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 352/04-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. novembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Františka Hollého, bytom B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v prítomnosti účastníka konania a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 8 C 165/00 zo 17. apríla 2003, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 67/03-71 z 31. októbra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 71/2004 z 11. júna 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Františka Hollého **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2004 doručená sťažnosť Ing. Františka Hollého, bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov a v prítomnosti účastníka konania a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 165/00 zo 17. apríla 2003, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 67/03-71 z 31. októbra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 71/2004 z 11. júna 2004.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu uvádza, že svoju sťažnosť odôvodňuje protiprávnym konaním štátnych orgánov, ktoré svojím konaním napomohli porušeniu zákona pri prevode nehnuteľnosti do vlastníctva sťažovateľa v roku 1991.

Porušenie svojho základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v prítomnosti účastníka konania a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že štátne orgány o sťažovateľom podanom návrhu na obnovu konania voči zrušenej kúpnej zmluve v súdnom spore spravodlivo nekonali. Svojimi uzneseniami nepovolili obnovu konania ani nenariadili pojednávanie k odvolaniu, a tým odňali sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa, resp. dokázať protiprávnosť konania pri prevode nehnuteľnosti do vlastníctva sťažovateľa.

Podľa názoru sťažovateľa jeho práva boli porušené okresným súdom, ktorý svojím uznesením sp. zn. 8 C 165/00 zo 17. apríla 2003 zamietol návrh sťažovateľa na obnovu konania, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 14 C 123/1992 (rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 123/92 v spojitosti s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co 168/99 z 22. júna 1999). Krajský súd taktiež podľa názoru sťažovateľa ignoroval jeho odvolanie proti zamietnutiu návrhu na obnovu konania. Nenariadil žiadne pojednávanie, resp. dokazovanie. Svojím uznesením č. k. 7 Co 67/03-71 z 31. októbra 2003 potvrdil dôvody zamietnutia návrhu na obnovu konania prvostupňovým súdom. Najvyšší súd svojím rozhodnutím sp. zn. 2 Cdo 71/2004 dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu 11. júna 2004

odmietol i napriek tomu, že podľa sťažovateľa bol predložený meritórny dôkaz o porušení zákona.

Sťažovateľ uvádza, že 27. septembra 2000 v archíve okresného súdu dostal na nahliadnutie dedičský spis sp. zn. D 1687/58, v ktorom sa nachádzal originál dedičského uznesenia. Avšak zamestnankyňa okresného súdu ho odmietla sťažovateľovi odfoťiť s odvolaním sa na to, že nie je účastníkom dedičského konania. Dňa 21. mája 2001 požiadal sťažovateľ podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) o odfotenie predmetného dedičského uznesenia. Sťažovateľovi nebolo vyhovené. V dôsledku toho nevedel ani preukázať existenciu dôkazu – dedičského uznesenia sp. zn. D 1678/58, a preto toto dedičské uznesenie predložil do spisu iba vo forme odpisu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Od Ústavného súdu Slovenskej republiky očakávam rozhodnutie o dočasnom odložení vykonateľnosti napadnutých uznesení a vrátenie veci na ďalšie konanie, alebo rozhodnutie o takom opatrení, aby sa definitívne s konečnou platnosťou uzatvoril tento nekonečný súdny spor.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Podľa právneho názoru ústavného súdu nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ústavy považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Vo vzťahu k svojmu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s uznesením okresného súdu sp. zn. 8 C 165/00 zo 17. apríla 2003, uznesením krajského súdu č. k. 7 Co 67/03-71 z 31. októbra 2003 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 71/2004 z 11. júna 2004 sa sťažovateľ domáhal ústavnej ochrany až po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty. Posledné z uznesení citovaných v predchádzajúcej vete (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 71/2004 z 11. júna 2004 o odmietnutí dovolania sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu a krajského súdu, ktoré zamietli návrh sťažovateľa na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 14 C 123/1992) bolo doručené 20. júla 2004 (čo vyplýva z listu Krajskej prokuratúry v Bratislave z 29. októbra 2004). Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 29. septembra 2004. Zásielka bola daná na prepravu 28. septembra 2004. Teda sťažnosť bola podaná po zákonnej dvojmesačnej lehote ustanovenej na podanie sťažnosti.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2004